

Vorbereiding 28.6: Door de Rode Zee

SCHRIFTGEDEELTE

Exodus 14

THEMA

Door de Rode Zee

EXEGESE

Vers 1-4 Israël, dat al aan de grens van de woestijn stond, moet plotseling omkeren en richting de zee gaan. Een vreemde beweging: ze moeten bewust de natuurlijke barrière van de zee opzoeken. Het doel maakt God ook meteen duidelijk. De Farao zal uit deze beweging afleiden dat het volk in de war is en de woestijn niet in durft. Waarschijnlijk hebben op de grens met de woestijn Egyptische forten gestaan, en heeft de Farao vermoed dat de Israëlieten daarvoor zijn teruggeschrokken. Hoe het ook zij, de HEERE lokt zo Farao achter het volk aan om hen te straffen en Zichzelf te verheerlijken.

Vers 5-9 Farao ziet inderdaad zijn kans schoon en beveelt zeshonderd strijdwagens gereed te maken. God verstokt zijn hart, waardoor de Egyptenaar zich opnieuw blind staart op het verlies van zijn slaven. Zelf gaat Farao aan het hoofd van dit leger achter de Israëlieten aan en treft ze bij Pi-Hachiroth. Vers 8 noemt dat Israël door een hoge hand is uitgegaan, wat betekent dat God Zelf hen heeft uitgeleid. Farao zal dus niets tegen hen kunnen uitrichten.

Vers 10-12 De komst van de Egyptenaren wekt grote beroering onder het volk. Ze kunnen geen kant uit. Vóór hen ligt de zee, naast hen liggen de rotsen van Pi-Hachiroth en de forten van Migdol. In hun angst roepen ze tot de HEERE, maar uit wat ze Mozes verwijten, blijkt wel dat er van gelovend vertrouwen geen sprake is. In hun spreken over sterven en graven, laten ze merken dat ze verwachten te zullen omkomen. En wat nog erger is: ze doen alsof de hele uittocht, het machtige werk van de HEERE, hun door Mozes is opgedrongen. Het dienen van de Egyptenaren lijkt opeens zo slecht nog niet. Was Mozes maar nooit komen opdagen; had de HEERE hen maar nooit geholpen.

Vers 13-14 Ondanks al deze zware, onredelijke verwijten, reageert Mozes heel zachtmoedig. Nu er rondom geen uitkomst meer is, wijst hij naar boven: 'Vreest niet, staat vast.' De HEERE zal voor het volk strijden.

Vers 15 Een wonderlijke reactie van de HEERE volgt: 'Wat roept u tot Mij?' God zegt dit tegen Mozes, van wie niet eens staat dat hij zelf geroepen heeft. Maar Mozes is wel de middelaar die tussen God en het volk instaat. In Mozes wordt dus het volk aangesproken. In

de vraag van de HEERE klinkt door dat er helemaal geen reden is om te roepen. God had immers al voorspeld dat dit zou gebeuren? Het volk moet ophouden met roepen en 'gewoon' voorttrekken.

Vers 16-20 Mozes' staf, die al eerder een grote rol heeft gespeeld, moet door Mozes over de zee worden uitgestrekt. De wolkkolom, het bewijs van Gods aanwezigheid, verplaatst zich van voren naar achteren totdat het zich tussen de Israëlieten en de Egyptenaren bevindt. God Zelf neemt stelling tegen de Egyptenaren. De zijde die de Israëlieten zien is verlicht, de zijde aan de kant van de Egyptenaren is donker, als teken van de komende ondergang.

Vers 21-31 Als Mozes zijn staf uitstrekt, steekt er een oostenwind op die de zee in tweeën splijt. De Israëlieten trekken bij nacht de zee in. 's Ochtends vroeg volgen de Egyptenaren. Als de Egyptenaren in het midden van de zee gekomen zijn, breekt het oordeel van de HEERE los. De Egyptenaren raken in totale paniek. Hun zware oorlogswagens begin te glijden en vast te raken. Nu willen ze wel vluchten. Ze komen zelfs tot de belijdenis 'de HEERE strijdt voor hen', maar het is te laat. Mozes strekt zijn hand uit over de zee en met donderend geraas stort het water zich op de Egyptische keurtroepen. Geen soldaat overleeft het. Psalm 136:15 noemt ook de Farao zelf als slachtoffer. De Farao, die in Egypte werd beschouwd als godenzoon, had het duel met de HEERE aangedurfd. Nu blijkt definitief dat met de HEERE niet te spotten valt. De God van Israël heeft getriomfeerd. Voor het volk is echter een pad door de Schelfzee. De Israëlieten loven de HEERE bij het zien van de overwinning. Het volk vreest én gelooft de HEERE, al zal dat geloof in de komende woestijnreis nog dikwijls op de proef worden gesteld.

Tot slot: De geschiedenis van de uittocht en de doortocht speelt in de hele Bijbel een belangrijke rol. De nieuwtestamentische gemeente mag in de uittocht het beeld zien van de uittocht uit het slavenhuis van de zonde. Ook wij sputteren vaak tegen als de HEERE ons daaruit verlossen wil. En is de woestijnreis niet vaak een beeld van een christen na ontvangen genade? Daarnaast wordt in het doopformulier de uittocht ook als beeld voor de doop gebruikt.

GELOOFSLEER

NGB art 34	Sacrament van de Heilige Doop
Romeinen 8:14	De tegenwoordigheid van God. In wolk-/vuurkolom en door Zijn Geest
Hebreeën 11:29	Door het geloof door de Rode Zee gegaan.

GEBEDSPUNTEN

- Wilt U ons de weg wijzen in ons leven. U wees het volk Israël de weg met de wolk- en vuurkolom. Wilt u ons met Uw Geest de weg wijzen.
- Leert U ons begrijpen wat onze doop betekent. Leert U ons te verlangen naar de verlossing van de zonden en de duivel door het bloed van de Heere Jezus.
- Leert u ons dankbaar te zijn voor al Uw zegeningen. Voor Uw trouwe zorg iedere dag weer. Dat U ook doet wat U belooft.

PSALM- EN LIEDLIJST

Psalm 25:2	HEER', ai, maak mij Uwe wegen
Psalm 66:3	God baande door de woeste baren
Psalm 74:13	Gij spleet weleer de Schelfzee door uw kracht
Psalm 78:7 en 27	Zijn almacht wist de zee vaneen te scheiden
Psalm 105:21	God breidd' een wolk uit, om Zijn scharen
Psalm 106:6	Doch om Zijns Naams wil, om Zijn macht
Psalm 136:13	Looft Hem, die het Rode Meer De Heere is mijn kracht Heere God, wij danken U Looft de Heer, Hij houdt Zijn woord God heeft ons niet vergeten God die Israël bevrijdde

INTRODUCTIE OP DE VERTELLING

Zorg dat je duidelijk vieze handen laat zien. Was ze schoon in een bak water. Een doel van water is: schoonmaken. Vraag waarom bij de doop water wordt gebruikt. Wat moet er schoongemaakt worden dan? Ons zondige hart moet gewassen worden. Water kan dat niet. God kan dat. Hij is almachtig. Hij belooft bij de doop dat Hij ons zondige hart wil wassen als we de toevlucht nemen tot de Heere Jezus.

Kom aan het eind van je vertelling op dit voorbeeld terug.